

MË PRITNI TE BALADAT E GURIT

ADEM ZAPLLUZHA

MË PRITNI TE BALADAT E GURIT

Redaktor:
Ligor Shyti

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

MË PRITNI TE BALADAT E GURIT

ADEM ZAPLLUZA

MË PRITNI TE BALADAT E GURIT

“TREND”
2017

Në vend të parathënies

Ja ku na vjen përsëri nga oaza e tij e pakufishme, kalorësi Adem Zaplluzha, me një cikël të ri poezish lirike që të depërtojnë në shpirt e të mbesin në mendje. Çdokujt që i bie në dorë ky vëllim poetik dhe do të shohë që në faqet e para të librit se parathënia e tij është shkruar nga një shkrimtar nga Jugu, për një poet shumëdimensional nga Prishtina, do t'i shkonte në mend historia e afërt dhe e largët. Do t'i shkonte ndërmend Lidhja e Prizrenit dhe vëllezërit Frashëri. Do t'i shkonte ndërmend ajo fije e dukshme dhe e pakëputshme shpirtërore që ekziston midis artereve të kombit tonë, midis Prishtinës dhe Përmetit.

Çdo lidhje ka një histori dhe çdo histori ka një çast të bukur që starton dhe s'ndalet kurrë. Edhe miqësia ime me poetin e mirënjohur Adem Zaplluzha, ka lindur aty, buzë Vjosës, kur një vit më parë poeti ishte protagonist i konkursit mbarëkombëtar "Në gjurmët Naimiane". U mrekullova atëherë kur mësova se në arsenalin e madh të krijimtarisë së poetit janë regjistruar 140 vëllime me poezi dhe krijimtari letrare të gjinive të ndryshme. Pa e lexuar ende krijimtarinë e tij mendova se ai do të ishte, ose "i marrë", që punonte ditë e natë për të nxjerrë çdo muaj nga një vepër letrare, ose do të jetë një gjeni që zoti i ka

dhuruar mendjen e artë dhe talenti i tij nuk njeh kohë dhe kufij. U përpoqa të përmbahem e të prisja të lexoja disa nga veprat e tij, të cilat m'i dhuroi në takimin tonë të 25 majit 2015.

Nuk kaloi shumë kohë dhe veprat e tij letrare do të më shoqëronin ngado që shkoja. Në bibliotekën time, në tavolinën e punës, në makinën time me të cilën udhëtoj shpesh, është e pamundur të mos gjesh një vepër poetike të mikut dhe poetit tashmë të mirënjohur, Adem Zaplluzha. Pak kohë më parë se të më shkruante se kishte dëshirë të më kishte në librin e tij nëpërmjet parathënies së librit të tij më të ri **“Më pritni te baladat e gurit”**, ai më shprehte se koha po e impononte të ndërpriste punën krijuese dhe të rrinte i qetë në përditshmërinë e tij. E dëgjova me vëmendje dhe po mendoja nëse mund të ndodhte kjo me një poet kaq të talentuar, kaq punëtor, kaq prodhimtar sa është poeti ynë.

Duke pasur lejen e autorit për redaktimin dhe shkrimin e parathënies për këtë libër, mora kurajon dhe e pyeta mikun tim, nëse ishte i sigurt se do ta bënte këtë hap, për t'u shkëputur nga krijimtaria, por shumë shpejt do ta merrja përgjigjen që dëshiroja. Zoti Adem Zaplluzha është nga ata krijues legjendarë që preferojnë të vdesin në fushën e betejës. Makina e tij krijuese punon në perfeksion dhe penda e mendja e tij do të vazhdojnë të prodhojnë perla për letërsinë shqipe.

Ky poet, që frytet e pemës së tij nuk ja rrezikojnë asnjëherë kapriçot e stinëve, është poeti që të përditshmen e kthen në art dhe artin e përditëson me kohën që jeton ai dhe bashkëkohësit e tij. Përtej artit të tij të bukur dhe talentit që e karakterizon, është më së pari njeri dhe atdhedashës. Në krijimtarinë e tij, qysh prej fillimit dhe deri në fund, e karakterizon atdhedashuria. Bota rrotullohet rreth diellit kosovar, rreth diellit kombëtar, atij dielli që për shumë kohë u përpoqën të na e zënë të huajt, por nuk ja dolën:

Më janë verbuar sytë, o njerëz,
Ma sillni këtu diellin e vjedhur të Kosovës!

Pa dashur të bie në “kurthin” e njohur të poetëve, për të hyrë në labirintet e analizës së veprës letrare, gjë të cilën do ta bëjë lexuesi i veprave të z. Zaplluzha dhe kritika e mirëfilltë, më duhet të shpreh opinionin tim se lexuesi, në këtë vepër letrare, do të gjejë një mishërim të vlerave artistike-letrare si në planin estetik, ashtu edhe në planin shpirtëror. Një vepër e mirëfilltë letrare, nuk mund të kuptohet dhe të quhet e tillë, nëse ajo nuk i plotëson shijet estetike të lexuesit. Ajo, në tërësinë e saj ka për mision çlodhjen e lexuesit, argëtimin, meditimin, por jo vetëm. Në këtë vëllim poetik lexuesi do të gjejë vetveten. Do të gjejë detaje jetësore të njeriut të thjeshtë, të ngritura në art. Do të gjejë koncepte të mirëfillta shkencore dhe intelektuale:

Kur zbardhet mali,
E bora peshon si guri në shpirt,
Ne atëherë këndojmë
Pastoralen e gjashtë të Bethovenit.

Në të lexuesi do të gjejë elemente të natyrës, gërshetuar
me historinë e saj dhe të njerëzve që i dhanë frymë kësaj
historie:

Mos u befaso, moj nënë, mos!
Mes këtyre drurëve të egër,
Kaluan ushtarë dezertorë
Dhe murgjit të dehur me veladon të zi...

Gjithmonë kam qenë dhe mbetem i mendimit se letërsia
duhet të shkëputet nga emocionet e politikës, por
asnjëherë nuk kam reshtur dhe nuk do të resht së thënë
se poeti duhet të punojë për ndërgjegjësimin e njerëzve
në misionin e vet të atdhedashurisë. Të duash atdheun
nuk është mëkat, përkundrazi, është vlerë e lartë. Ashtu
siç italianët punojnë pa u lodhur për ngritjen lart të emrit
të Italisë dhe italianëve, ashtu si francezët punojnë dhe
s'lenë rast pa shkruar për Francën dhe emrin e saj, ashtu
bën edhe poeti ynë në krijimtarinë e tij. Dielli ynë është
Kombi shqiptar dhe poeti na e bën shumë të qartë në
krijimtarinë e tij.

Në këndvështrimin e autorit mund të dallohet qartë qëndrimi i tij kritik ndaj deformimeve njerëzore, ndaj deformimeve të kohës, deformimeve të demokracisë që kanë për protagonistë njerëzit, ata, që për një çast, për disa kohë, kanë në dorë fatin e njerëzimit, fatin tonë, fatin e brezave. Revolta, ironia, kurajua me të cilën autori shkruan dhe nxjerr në pah këto deformime, ia ngritin lartë vlerat e tij si krijues, si qytetar dhe atdhetar:

Më duket se dje ishim statuja
Njerëz prej dylli e çeliku
Nëpër shëtitore fotografonim
Autoportretin e ngjarjeve të luftë

Poeti i këndon dashurisë dhe shpresës. Si qenie e ndjeshme njerëzore, ai nuk mund të jetë ndryshe, veçse një këndonjës i ndjenjës më të bukur njerëzore, dashurisë dhe shpresës për të ardhmen. Nuk mund të bëjë përjashtim nga kjo kategori filozofike dhe estetike, një poet që në arsenalin e tij poetik ka ngjyra nga më të ndryshmet jetësore, me përjashtim të urrejtjes. Poeti ynë

ushqen dashurinë njerëzore, ashtu si zogu të vegjlit e tij
në folenë e vet:

Nuk di a thua, vallë të kujtohet,
Kur të premtova se një ditë
Ne do t'i përngajmë kësaj peme?!
Luleve të saj kur çelin
Dhe i mbyllin sytë e kaltër të detit...

ose:

Jam shumë i sigurt
Se bota do të dukej e shëmtuar pa dashuri.
Pa njerëz ëndërrimtarë,
Do të dukej si një balon fluturues,
Pa jetë dhe gjallëri në brendinë e saj.

Përtej figuracionit të dendur dhe gjetjeve artistike të
veçanta, në poezinë e Adem Zaplluzhës, lexuesi do të gjejë
mjetin më të mirë të argëtimit. Gjatë leximit të kësaj vepre
letrare, koha ecën pa u kuptuar, shpirti relaksohet dhe
ëndrrat fillojnë të zgjohen. Duke i uruar suksese autorit në
krijimtari dhe njëkohësisht shëndet e lumturi në familjen
e tij, do t'i këshilloja me kënaqësi lexuesit që ta kenë në
bibliotekën e tyre dhe ta lexojnë këtë vëllim poetik pa
dallim moshe.

Ligor Shyti
Përmet, më 4.05.2016

Ishte koha e dyndjeve

Cikli i parë

NJË FLUTUR ME NJË BASTUN

Në fillim,
nuk kishte asgjë tjetër përpos fillimit.
Pastaj erdhi nata.
Pas saj, si një hajdut i imagjinuar,
u paraqit profecia.

Dora e djathë xhelozonte marrëzisht
të majtën.
Nata kacavarej si lakuriqët në sytë e mi.
Shpella me stalagmite
djersitej nga ofshamat e lagështisë.

Ju thashë më parë
se asgjë tjetër nuk kishte para fillimit.
Një flutur me një bastun
shkelte mbi njomësin e luleve...
Përpara njeriut ishte një mur i panjohur.

Diku në hapësirë zgërdheshej fillimi,
etja i përcjell me xhelozë.
Itineraret e të reshurave të kaltra
Nëpër traversat e kohës
Ishin ankoruar anijet tej oqeanike

NJË FILLIM I RI PREJ SHIRAVE

Sot e gjithmonë,
njerëzit kurrë nuk e mësuan
Nga cili yll u lind nata,
nëpër cilat hapësira noton dielli?!

Qielli ishte i mrrolur
Yjet i ngjanin katarzës
Një shtjellë e tejdukshme
Llamburiste nëpër mendjet e njerëzve.

Për befasi, atë ditë nuk ra shi.
Retë ikën përtej galaktikave
Një tjetër botë i cokate dhëmbët
Drutë shikonin të habitur derdhjet e lumenjve.

Sot e atë ditë,
gjithmonë duket fillimi,
si në fillim, ashtu edhe në mbarim.
Një fillim i ri prej shirave të tejpushme.

ISHTE KOHA E DYNDJEVE

Ishin të trishtuara lehjet
Netët nuk u ngjanin netëve
Një thikë e topitur në shpirtin e drurit
Vajtonte fatin e gjetheve.

Ishte koha e dyndjeve
Gurët nëpër përrenj ulërinin si ujqërit
Piskamat e lisave
u dëgjuan në shtatë qiej.

Pas epit të Gilgameshit
asnjë pëllumb nuk fluturoi
në drejtim të yjeve.
Më duket se u shkyçën dritat e qiellit.

Ishte sterrë, ndoshta mua më dukej ashtu,
por... gjithsesi,
një shi i përzier me mjegull
i ngjante kopesë së tërbuar të demave.

QIELLI KËTU ËSHTË I NGRYSUR

Atë çast, kur të nisesh,
eja me sytë e ndritur të diellit.
Merre me vete një pjesë të tokës dardane.
Qielli këtu është i ngrysur...
Sa shumë u ngjan njerëzve të pashpresë!

Merr çfar' të duash nga atdheu im.
Sillma një gur të stralltë
të më bëjë dritë në këtë errësirë.
Më janë verbuar sytë, o njerëz,
ma sillni këtu diellin e vjedhur të Kosovës!

Nëse s'mundeni të ma sillni diellin,
o, ju lutem, mos më lini pa asgjë.
Sillmani një copë asht' të kalbur
të më bëjë dritë,
në netët e mia të verbuara prej lotëve!

NË LAGJEN TONË

Asnjë flutur në stacionin e braktisur.
Ka kohë që lejlekët
nuk fluturuan në çerdhen e atdheut.
Një zog i trishtuar si nata,
i bie kitarës pranë drurit të vetmuar.

Sa trishtueshëm qenkan shurdhuar pemët.
Asnjë zë njeriu nuk dëgjohet.
Në lagjen e varfanjakëve
vetëm kukuvajka e pikëllimit
ligjëron për të nesërmen e dyshimtë.

Nuk shoh zogj nëpër mullarë.
Trishtilat përmallshëm fluturojnë
mbi plagët e atdheut.
Asnjë njeri s'mund të pijë ujë
Te çezma e mbetur e kujtesës.

NJË ZOG I HUTUAR TE KAJISISHTAT

Nëse hyn në ëndrrën time,
në fund të rrugës, domosdo do të takohesh
me baladat e kaltra.

Një zog i hutuar te kajsishtat
ka kohë që këndon
këngën e vjeshtës në pranverë.

Shirat në qytetin tim
nuk janë të përditshme,
por kur bien,
me muaj nuk dinë të ndalen.
Vetëm në vjeshtë, me elegancë,
si barinjtë qiellorë kalojnë kalldrëmeve.

Njerëzit, rrallë herë takohen te plepat.
Gjethet kanë një tjetër pamje,
ngjajnë me nerënxat e verdha.
Piqen para stinës së vjeshtës.
Piqen si fjalët
e një pleqnari kur pajton gjaqet.

SHPESHHERË NGJANTE SI SONTE

Jemi lodhur.

Pamasë më kanë dërrmuar
trishtimet e netëve.

Thikat e kujtimit u ngjanin gjarpërinjve
Kurse gjarpërinjtë thikave të topitura.

Kishim dhe nuk kishim asnjë natë
të rehatshme.

Ndryshe as që mund të parashihej fundi.
Njerëzit këtu u përngjanin bishave,
kurse bishat, njerëzve të uritur.
Nuset dukeshin si pemët lakuriqe...

Shpeshherë ngjante si sonte.

Të mbetemi pa fjalë të mirëfillta
Më duket se ishin kohërat e heshtjeve
Herët jeta na mësoi artin e pantomimës,
na mësoi se si ta durojmë sivjet
ngjyrën e verdhë të pikëllimit.

SA SHUMË U NGJAJNË NJERËZVE

Dimrat këtu nuk janë të pikëlluar
Për çudi,
sa shumë u ngjajnë njerëzve
kur buzëqeshin në vjeshtë!

Në këtë qytet,
pemët i vjelim që në pranverë,
asgjë nuk ja lëmë rastësisë.
I njohim, madje, shumë mirë teket e dimrave.

Kur zbardhet mali,
e bora peshon si guri në shpirt,
ne atëherë këndojmë
Pastoralen e gjashtë të Bethovenit.

Trishtimet e netëve ballkanike,
si lotin i mbajmë në grusht.
Lisave, ua ngjallim durimin
dhe si rrapet këndojmë ninullat e bjeshkëve.

SONTE, S'DO TË DOJA TË ISHA I VETMUAR

Me asgjë nuk mund ta krahasoj sonte
durimin e shiut.

Aq lehtë bie mbi ullukët,
sa që stërkalat më duken
si pendlat e buta të lejlekëve.

Dimri, në lagjen tonë, nuk është
si në lagjen tuaj.

Këtu reshin disa lloje trishtimesh.

Kjo muzikë e lashtë, që dëgjohet çdo natë,
i ngjan tingujve të dhembjes,
i ngjan zërit shurdhues të kukuvajkës.

Sonte s'do të doja të isha i vetmuar.

Me mua le të jenë, nëse duhet,

bishat më të egra të malit,

veç të kem me kë të kacafytem.

Nuk më pëlqen kjo vetmi e llahtarshme.

Bebëzat po më ngrihen

nga kjo turbullirë dhe qetësia e acartë!

SI MUND TË ECI DERI TE PORTAT?

Me mendime të shkyçura
Fundosem si ngjala në ujë
Fundosem përfundimisht
Në heshtjen time.

Çfarë të bëj sonte
me duart e mia?
Nuk kam më kohë,
në fund të rrugës më presin qukapikët.

Si mund të eci deri te portat?
Sonte i kam shkyçur të gjitha dritat,
vetëm fanari në mol
bisedon me dunën e ngrirë prej mjegulle!

Sonte, do thosha se është hera e parë
çasti më i përshtatshëm
për të biseduar me dyndjet e erërave.
Shirat e mykura s'do të prajnë as nesër!

NUK DI SE Ç'NDODHI ME PEMËT!

Me mijëra vite nuk pushuan zërat,
kur i shkyçëm dritat.
Zogjtë, veç kishin ikur.
Asnjë pikë uji nuk kishte mbetur në va.

Ne ecëm edhe dymijë vjet
Nëpër dymijë rrugë
i rrahëm xhadetë e ëndrrave.
Kur mbërrimë në cak, nuk kishim më etje.

Nuk di se ç'ndodhi me pemët,
por bari i fishkur, njëherë e përgjithmonë,
i këputi telat e kitarës
dhe vajtoi si qyqja në një degë të thyer.

Më duket se gjelbërimi atë ditë
kishte një tjetër shije dhe ngjyrë.
Sërish ecëm përtej mundësisë,
për të mbërritur në cak nuk i zgjodhëm mjetet.

PO IKIN ZOGJTË E FËMIJËRISË

Me pak probleme,
dola nga lëkura ime.
Dola prej një balade Homeriane.
Përtej ëndrrës,
takova vetveten e mbytur te lumi.

Ishte nata e parë.
Mes meje dhe ujit të kristaltë,
Hapësira e paanë.
Diku, në një dunë prej mjegulle,
qante me ngashërim moli i vetmuar.

Grumbuj patash të egra
Po largohen nga atdheu.
Po ikin zogjtë e fëmijërisë.
Çfarë të bëj me ëndrrat e mia?
Ku t'i kërkoj duart e këputura të erës?!

PAMË EDHE FLAMUJ TË GRISUR

Pamë se si thyheshin patërshanat
Thyheshin heshtat e një beteje
Larg në horizont.
Për herë të parë dëgjuam
Nëpër ledhet e historisë së mjegullt.
Hingëllimat e betejave të përhumur.

Në të katër anët e fushës
Pamë flamuj të grisur.
Dizginët e këputur në qindra copë,
varehin nëpër pemët e nakatosura.
Një kalë i bardhë lufte,
e mbante në kujtesë ditarin e tradhtisë.

Kaluam nëpër fusha fantazmagorike
Ëndrrat ishin të dërmuara
Një hije e ëmbël i dorëzonte flamujt
Atdheu, në dy gjunjë
I shkulte thinjat e shekujve,
i griste flamujt e mbetur të luftës.

OSE GJAKU I PRISHUR I DEMOKTRACISË!

Thonë se dikur moti,
ne ishim.

Por, më duket se askush nuk dinte
Se çfarë ishim.
Statuja të mermerta,
ose gjaku i prishur i demokracisë.

Por ishim disi njerëz pa peshë,
mes ashtit dhe mishit.
Një copë njeriu,
gogolë fushe për çafkat e sëmura.
Për çdo ditë, mbi kokën tonë,
binte një shi me glasa të verdha.

Ditët kalonin.
Kalonin si trenat e vetëtimave
Në traversat e kalbura.
S'pushonte kori i shurdhët i kandrave
Rrugës pamë pemë të shkukur nga rrënja
Ecja ishte e gjatë, shkuam edhe përtej Ferrit.

NJERËZ PREJ DYLLI E ÇELIKU

Më duket se dje ishim statuja
Njerëz prej dylli e çeliku
Nëpër shëtitore fotografonim
Autoportretin e ngjarjeve të luftës

Herë binte shi, e herë dëborë
Stinët orë e çast ndryshonin
Sa shumë i ngjante ky ndryshim
Historisë lavire të Ballkanit!

Nëse mban dhëmbë prej ari
Këtu, të bie koka në tokë.
Vetëm trastat e kuajve të luftës,
si reliktet e një beteje, i fshehin hingëllimat.

Mbrëmë, në lagjen tonë, e humbëm rrugën.
Asnjë çezmë s'çurgonte pikë uji,
vetëm pjergulla e kuqe në kopsht,
Nga gjethet e shkundura, shtrydhte stinën.

I NGJAJE PRANVERËS NË ARDHJE!

Një ditë, në qepallat e erës
i mbolla kujtimet.
Letrat e kaltra ngjyrë qielli
ua dhurova pëllumbave.
Dhe ti u shndërrove në një zog prej përralle.

Nën degët e një peme, i kërkova puthjet
Zogjve shtegtarë.
Ua besova nga një letër prej fjale
dhe në zarfet e kaltra,
i fsheha të gjitha çastet e përjetuara.

Më kujtohet, ishte stina e bardhë
Kur të pashë këmbëzbathur.
I ngjaje pranverës në ardhje.
Asnjë letër nuk lëmë te biografia jonë.
Mbase s'kishim nevojë për ceremoni të tilla.

KURSE TI NERENXA E NJË STINE

Nuk di a thua, vallë të kujtohet,
kur të premtova se një ditë
Ne do t'i përngjajmë kësaj peme?!
Luleve të saj kur çelin
Dhe i mbyllin sytë e kaltër të detit...

Mund të ngjajmë edhe me bletën.
Kotiledonit të dashurisë,
në ardhje dhe dimrit në ikje.
Unë mund të quhem ulli,
kurse ti, nerënxa e një stine.

Por kurrë nuk do t'i përngjajmë heshtjes.
Më mirë të llafosemi orë e çast,
se sa të heshtim si këto përmendore.
Kjo bletë me zëzëllimën e saj
Po i zgjon të gjitha stinët në qepallat e tua.

Prishtinë, 11 prill 2019

SHIRAT NUK ERDHËN SIVJET

Koha është t'i varim duart në dritare
Zogjtë e fëmijërisë na u larguan,
shkuan pas kanjushave të verdha.
Një hije e murrme
Paska zënë vend në degët e gështenjave.

Shirat nuk erdhën sivjet.
As vitin që shkoi nuk dolën këndeje pari.
Mbase u tretën pas krushqve te lisat
Asnjë gjel më nuk këndon
Në trarët e kalbura të çatisë.

Më duket se ishte koha e dyndjeve të mëdha
Përrenjtë i shkulën rrepet.
Era, pa mëshirë gërryente bregun e majtë.
Vjeshta e sivjetshme kurrë s'krahasonet
Me vjeshtat e fëmijërisë sime.

KY SHI QË PO RIGON SONTE

Është stina kur vdesin lulet
Kur zogjtë largohen nga frymëmarrja e tokës
Ky shi që po rigon sonte,
ndoshta po bie nga flokët e vashave.

Ishte dikur, diku, një pemë e artë
Mollët piqeshin shumë herët
Piqeshin pa mbërritur stina e luleve
Kurdoherë nëpër kopshte çelnin zambakët.

Mbi qiellin e tunxhtë zogjtë e metaltë,
era mashtruese,
i fërkonte duart e zhubrosura.
Një stuhi prej bryme veç shihet në largësi.

Më duket se atë çast erdhën zogjtë.
Mbërrinë në atdhe
Fluturat e para të pranverës.
Lulebozhuret dukeshin më se të lumtura.

NËPËR VAUN E KUJTESËS!

Si një hartë e grisur,
e panjohura shtrihet para meje.
Drurët veç kanë filluar ta shijojnë stinën.
Nëpër vaun e kujtesës,
si në korin mbretëror, këndonin bretkosat.

Me vite të tëra po i presim shirat.
Kjo kohë alegorike
Paska rrëshqitur nën nivelin e ekzistencës.
Bryma tekanoze, si ushejza,
ngjitej mureve të shembura të kujtesës.

Ne nuk kishim kohë për njëri-tjetrin.
S'kishim as për vetveten tonë.
Rruga ishte e mistershme deri në atdhe.
Njëmijë pengesa na dolën përpara,
para se të shihnim shiun e dylltë të vjeshtës.

ATË DITË U SHKUNDËN TË GJITHA PEMËT

Lumenjtë e qytetit tim, në heshtje
E kishin humbur udhën.
Po ashtu edhe zogjtë.
Fluturimet ishin aq të rralla
Saqë ka kohë që kemi harruar
Se në vendin tonë ekziston dhembja.

Ajo, me majat e gishtave të hollë
i prekte stuhitë.
Prekte ndërgjegjen e erës.
Lulet, vetëm një herë në vit çelin dashuri,
Kur fluturojnë kanjushat
Nëpër mbretërinë e ndaluar të fjalës.

Atë ditë u shkundën të gjitha pemët.
Asnjë mollë e pjekur
Nuk mbeti në degët e nerënxës.
Pranvera kishte ikur shumë më herët
Sesa që doli dimri
Nga shpella e murrme e kujtesës.

NGA SHPORTA E SAJ ME ZAMBAK

Ajo, sytë i kishte në maja të gishtave.
Sa herë dëshironte, e shikonte pjalmin e dëborës
Nga shporta e saj me zambak.
Pikonte bukuria e ditës.

Në bregun e djathtë të Lumëbardhit,
Po me ato gishta të hollë,
ledhatonte bregun e majtë të kujtesës
Dhe këndonte kur binte shi në Prizren.

Thonë se, sa herë i prekte muret e kalasë,
parasysh i paraqiteshin si rrufetë
Kalorësit e heshtur, por trima dardanë.
I paraqitej një histori e lashtë krenare.

Ajo, shitësja e trëndafilave dhe e zambakëve,
me gishtat e saj prej mishi të njomë,
ishte në gjendje t'i kuptojë zërat e rrënjëve
Dhe të fundosej në shpirtin delikat të luleve.

PA NJERËZ ËNDËRRIMTARË

Jam shumë i sigurt
Se bota do të dukej e shëmtuar pa dashuri.
Pa njerëz ëndërrimtarë,
do të dukej si një balon fluturues,
pa jetë dhe gjallëri në brendinë e saj.

Do të dukej si ajo botë e përrallave,
e cila, në shikim të parë,
t'i tregon të gjitha ëndrrat.
Kurse më vonë,
zhgënjehet edhe nga vetvetja.

Bota ime, e juaja
dhe asaj të miqve tanë,
do t'i dukej aq i varfër pa dashuri,
Saqë s'kanë më
As ku t'i kafshojnë qentë.

VJESHTA SIVJET NUK U VONUA

Po ju them se njerëzit
dashurojnë në heshtje, si trishtili.
Kur shkunden degët e mollëmuçes,
atë ditë ndërrohen edhe stinët.

Bie një gjeth mbi barin e fishkur.
Më pastaj, një pëllumb
i lëshon dy fjalë në një çerdhe.
Pranvera, veç e ka tejkaluar kohën e ngjizjes.

Vjeshta sivjet nuk u vonua.
Gjethet kishin ikur
shumë herët nga degët e stinës.
Dimri, këndonte një serenatë prej bore.

FOL SA TË DUASH!

Për çudi, nuk trembem nga fjalët e tua.
Sa herë që grindemi,
atë ditë ndjej se si byrytet
pranvera në mua.
Lulëzon e tërë gjeografia e dashurisë.

Të thashë, nuk trembem asnjëherë
nga asnjë fjalë.
Për të biseduar duhen dy njerëz.
Përse, atëherë, të frikohem
Nga shoshitje e kashelashave?!

Njerëzit me fjalë dhe mes fjalëve,
dashurojnë bukurinë.
I zbresin yjet nga kupa e qiellit
dhe i fundosin anijet
në rropullitë e trishtuara të detit.

Sërish po të them se nuk trembem
nga fjalët e tua.
Mua më tremb deri në çmendi
heshtja jote e tunxhtë.
Fol sa të duash,
më thuaj çfarë të duash, e dashura grua!

Nëpër korridoret e kujtesës

Cikli i dytë

LOZËN DAULLTARËT E KUSHTRIMIT

Tani më është koha
kur pa hezitim
mund të trokasim në dyert e kujtesës.
Ta thërrasim arsyen e cilësdo kohe qoftë.
Blegërimat e deleve qëmoti,
nuk dëgjohen nëpër vathet e atdheut.

Sa e sa herë i përjetuam dyndjet
e zogjve dhe të njerëzve,
por drurët halorë,
përherë qëndruan krenarë.
Nëpër ledhet e historisë i hapëm varret
dhe i shëruam plagët.

Gjithmonë në Ballkanin e trazuar
luajtën daulltarët e kushtrimit
lojërat më të pista,
kurse atdheu i cunguar, si një kërcu,
nuk i ndalte gjëmat në shtrojerë,
derisa u shëruan plagët e Gjergjit.

BESA, EDHE VDEKJET I PËRCOLLËM!

Patëm edhe ditë më të mira
I pamë dhe i përjetuam dasmat
Besa, edhe vdekjet i përcollëm
me dinjitet;
I përcollëm ashtu siç vdiqën!

Nën tingujt e një muzike mortore,
pamë se si mjegullat e privileguara
përjetuan ngritjen
dhe shkrirjen e ushtarëve të dylltë
në pluhurin e atdheut.

Pamë, si nëpër përralla,
legjendat në istikamet e kësaj toke
Kuajt e plagosur dhe shalët e djegura
nëpër fushëbeteja.
Pamë ushtarë të gjymtuar deri në palcë.

Atdheun lakuriq, mbuluar me flamujt e djegur.
I pritëm dhe i përcollëm
klithmat e nënave me gjinj prej rëre.
Çfarë nuk pamë mes gjymtyrëve të thyera,
në shpirtin e plagosur të kësaj toke!

JU THASHË SE ËSHTË VJESHTË!

Ju thashë se është vjeshtë.
Ndoshta edhe një dimër i acartë.
Ky dru bingu, që rritet në kopshtin tim,
mbase do t'i përngjajë frikës,
ose qivurit tim të së nesërmes.

Po ju them se është vjeshtë.
Kurse ju mendoni se është dimër.
Ky mendim mua nuk më pengon,
por dhembja e atdheut
i tejkalon të gjitha parashikimet e plagëve.

Sonte desha të krahasohem me drurin
dhe barin që rritet në kujtesë,
kurse ky atdhe, me plagët e Gjergjit,
përherë u këndell
duke hyrë në betejë prej një lufte në tjetrën.

Ju thashë se është vjeshtë.
Kurse në mua, çdo ditë troket dimri.
Sa herë që dal nga lëkura ime,
i përngjaj gjarprit nën rrasa dhembjesh.
I përngjaj dhembjes që s'ka shërim.

ËSHTË GUSHT DHE BËN VAPË

Ku ta gjej atë lutje
dhe si mund të mbërrij deri te dhembja jote?!
Sonte, zogjtë po flasin një tjetër gjuhë.
Nga të katër anët e atdheut
stuhitë nuk ndalen të fryjnë.

Është gusht dhe bënë vapë.
Kurse mua po më zgjohen kujtimet.
Me çfarë eliksiri t'i shëroj këto plagë?
Atdheu qenka mallkimi
dhe, në të njëjtën kohë, dashuria e njeriut.

Nëpër fshatra i dëgjojmë piskamat
dhe vajet e foshnjave.
Me mijëra vjet nuk kanë të ndalur britmat.
Nënat, i shkulin flokët e thinjura,
kurse baballarët po i djegin mjekrat.

Këto britma, Zoti im, nuk i ndalët.
S'deshët as t'i dëgjoni.
Kujt t'i drejtohem në këto çaste,
kur atdheun po e shfaros flaka?
Po e bën shkrumb e hi urrejtja.

TË ECIM DERI TE PORTAT!

Jashtë dhomës sime,
një tjetër dimër troket.
Nëpër shpirtrat e drurëve,
përbrenda meje, dënes djepi i fëmijërisë.

Kaluan disa mote të liga.
Era qante si kalama rrugicave,
vajtonin edhe plepat në plepishte.
Një vaj i trishtë mbytej në Lumëbardhë.

Nuk na mbeti gjë tjetër,
përpos t'i përshëndesim flamujt,
të ecim deri te portat
që hapen dhe mbyllen në vetvete.

KOLLITEJ I TËRË QYTETI

Mirëmbërëma, natën e mirë!
Qiej që reflektojnë mbi kokën time
lehje yjesh nëpër lagje.
U ngjajnë lukunive të një kohe.

Asgjë sonte nuk është
siç ishte para disa ditëve
nën pemët e përdhunuara.
Këtu, dielli kishte një shije të acartë.

Megjithatë ishte diell
i ftohtë, si dimri i sivjetmë.
Hëna, si lakuriqi, me të dy këmbët e saj
lëvarej për një copë mjegulle.

As njerëz nuk pashë rrugëve.
Një automjet i vjetër kollitej në trotuar.
Kollitej i tërë qyteti
nga një sëmundje e panjohur për ne.

AUTOPORTRETI I ERËS

Dy qirinj dhe një gotë e zbrazët,
flenë mbi tavolinën e punës.
Një pamje pakëz më ndryshe
duket në kornizën e pasqyrës.

Në mesin e korridorit
një varëse e vjetër e pantallonave,
afër komodinës, qëndron kokulur
autoportreti i erës.

Nata dhe zëri i saj prej llamarine,
lozin në disa instrumente arkaike.
Nën çatinë e rrëzuar, nga dhëmbi i kohës,
vrapojnë minjtë e kanalizimit.

E tërë kjo pamje tregon
se këtu mungon dora e njeriut,
nëpër ullukët e rrënimit të kujtesës,
mungon frymëmarrja e lagjes.

NË CILIN STACION E LËSHUAM SPIRANCËN?

Më në fund është koha
të vendnumërojmë, ose të ecim.
Deri në fund të tregimit
nuk kemi rrugë tjetër, përpos
t'i kthehemi vetvetes dhe atdheut të harruar.

Ata që nuk ëndërrojnë,
janë të zbrazët, u ngjajnë kungujve;
Si të kapërcejmë këtë udhë,
kur janë thyer të gjitha trampolinat.
Asnjë ëndërr nuk duket në horizont.

Ata që nuk ëndërrojnë,
mbyten në gjumin e tyre të përdalë;
Të qeshim, ose të vajtojmë.
Zgjedhja na takon neve të vendosim.
Lumenjtë, kurrë nuk e ndalin rrjedhën.

Koha është t'i kurdisim orët.
Nëse kalojnë trenat e egër, pa orar,
s'do shohim asnjë dritë në fund të tuneleve.
Përpara nesh fluturojnë zogjtë e ikur.
Në cilin stacion e lëshuam spirancën?

THELLË NË ËNDRRËN E DETIT!

Sonte askush nuk këndon
Në mendimet e mia përplasen anijet
Moli, në horizont,
lidh nyje çastet e përmytjeve të peshkatarëve.

Në pijetore dëgjohet zëri i ujit
Edhe deti këndon në shpirtin e guaskës
Një anije e përgjumur për çdo natë,
i këndon baladat e marinarëve.

Thellë në ëndrrën e detit,
përjetohen përmytjet e qiejve.
Një peshkaqen i moshuar, disa ditë me radhë
nuk doli në breg me i prit anijet!

ËNDËRRA

Ishte ditë e premtë,
ose një tjetër ditë.
Tani më
nuk më kujtohen çastet.

Atë ditë e gjuajta në harresë
kutinë me cigare
dhe kurrë më
nuk i ndeza lekët.

Që nga ajo kohë kuptova
se njeriu mund të bëjë çdo gjë,
vetëm duhet me qenë i vendosur
për të mbërritur deri të ëndrra e pa ëndërruar.

Prishtinë, 12 prill 2016

EJA, PRA, TË VDESIM SONTE SI DY QIRINJ!

Eja t'i përballojmë këto dhembje!
Nuk është koha e vdekjes së gurit.
Të thashë, eja,
sepse nuk kemi më vakt
për asgjë tjetër,
përpos t'i numërojmë puthjet tona.

Ka kohë që ka ikur dita,
kurse ne, si statuja, qëndrojmë
në zemrën e kësaj nate të brishtë.
S'dimë të mendojmë për asgjë,
vetëm koha ka mbetur peng
në vetëdijen e gjelbërimit.

Lulet që i mbollëm dikur,
sivjet qenkan tharë.
Nuk ra pikë shiu në fushën e mëllenjave.
Kurse unë s'të lashë asnjëherë
që t'i ujisësh me lotët e tua.
Eja, pra, të vdesim sonte si dy qirinj të ndezur!

TË THASHË NËSE MBËRRIJMË!

Nëse mbërrijmë në fund të rrugës,
do pushojnë zërat e mjaullimave.
S'do grindemi më me vetveten.

Atje, në kepin e imagjinuar,
na presin të reshurat
dhe sirenat e ëndrrave të shthurura.

Të thashë, nëse mbërrijmë,
më beso, nuk do të jetë fundi,
por fillimi i udhëtimit nëpër kohë.

Do jemi diku në mes të rrugës,
duke u kacafytur deri në asgjësim
Me zhgjëndrrat e përditshmërisë.

Nëse mbërrijmë në fund të rrugës,
Do arrijmë t'i harrojmë dhembjet dhe fjalët
që i mësuam nga pantomima e erës.

KURSE SHIU IDHNAK...

Mbrëmjeve të vona, nën dritat fosforeshente,
Shoh se si përgjumet qyteti.
Te sheshi “Nëna Terezë”
dy të rinj puthen me lagështinë e asfaltit.

Kudo afishe e reklama,
ngjitur mbi xhamat e palara.
Qeskat e najlonit prej një ane,
dalin në anën tjetër të trotuarit.

Kurse shiu idhnak
grimcon fara të pjekura kungujsh.
Nëpër mure, dy njerëz
vendosin afishe të partive politike.

Një zog, disa ditë me radhë
qëndron nudo mbi telat elektrike.
Kurse shiu idhnak ende grimcon
fara të pjekura të lulediellit.

VETËM DEGËT E AKACIEVE

Prapa hamendjes mali me dëborë.
Kush po troket sonte kaq vonë
në portat e hapura të drurëve?
Sa herë që kridhemi
nëpër mendimet tona,
në pikë të ditës e humbim rrugën.

Çastet, janë të pakapshme
kur pjalmojnë dimrat në hapësirë.
Një njeri, në qivurin e vet,
me nostalgji të përmallshëm,
bisedon me varrtarin.
Prapa shpine dënes monologu i erës.

Asgjë nuk paska mbetur në këtë va
për të nesërmen e dyshimtë.
Mbrëmë i shkundëm të gjitha fjalët,
vetëm degët e akacieve,
si në ëndërr,
i lëvizin gjymtyrët e nakatosura të ditës.

SI NË KOHËT E LASHTA PAGANE!

Nuk di, ndoshta nga frika
fundosemi në mbretërinë e heshtjes.
Largohemi nga vetvetja,
dalim përtej kohës së gurit.

Nën hijen e një molle të harruar
ëndërrojmë puthjen e Evës.
Një kaktus shkretëtire
vuan nga sëmundja e etjes.

Rëra del nga mbretëria e frikës
Dhe, si e dehur, bredh nëpër dunat e diellit.
Në zhurin e pikëlluar të detit
piqen dy zogj të lagur në shi.

Nëpër rrugë dalin vashat.
Dalin me nga një statujë në dorë,
si në kohët e lashta pagane.
Përshtëndesin shpirtrat e kolonadave.

NJË KAPROLL TE LUADHET

Një copë diell më pret te një shkëmb.
Eci si somnambul përtej vetvetes.
Për të mbërritur në atdhe
më duhet vetëm t'i mbylli sytë.

Një kaproll, te luadhet,
i kulloti të gjitha stinët.
Aq shumë u largova nga atdheu,
saqë nuk më njohin më fëmijët e lagjes.

Sa herë që trokita në mendjen time,
si gjaku i prishtë buronte lumi i kujtesës.
Asnjëherë nuk më shkoi ndërmend
se mbeta peng i bulevardeve.

Pijetoret i kisha mikesha më të mira
Sa e sa herë u deha me trishtimin e netëve
Mëngjeset më zgjonin nëpër stola të parqeve
Me sy të përbotur shikoj Jugun e ngrohtë

NJË ZË NJERIU SI NË NDONJË RAPSODI

Era byrytet deri në asgjësim
e kau plak
për typ kujtimet e hidhura,
kurse një kukuvajkë e zgërlaqur
për çdo mëngjes,
mbi një çati, vajton fatin e mjegullave.

Një kryq prej dheu me qindra,
ose me mijëra vjet,
mediton mbi një dunë të vithisur.
Janë vjetruar edhe gurët e varreve,
askush nuk është në gjendje
t'i deshifrojë lirishtat e epitafeve.

E shiu i çmendur troket.
Troket si i babëzitur
nëpër portat e kujtimeve.
Dyert nuk hapen, as nuk mbyllen.
Një zë njeriu, si në ndonjë rapsodi,
u bën zë gjyshërve të lënduar.

NËPËR KORRIDORET E KUJTESËS!

Ulur mbi një stol të lagjes
shikoj qiellin kah lëshohet mbi mua.
Një kryq i vjetër te portat,
i pret dhe i përcjell mysafirët.

Pemët lakurige, si gratë,
i shkundin frytet e fundit të vjeshtës.
Nëpër korridoret e kujtesës
ndërrohen llojet e pasqyrave.

Jashtë në oborr dëgjoj britmat e shiut.
Piskasin edhe pemët.
Nuk ndalen as ulërimat e kalldrëmeve.
Një kohë e pakohë hyri në ashtin tonë!

DIMRI SHIKON ME NOSTALGJI

Pranë kopshtit të ullinjve
po bie një copë e madhe e qiellit.
Nëpër fusha notojnë gjethet e vjeshtës.
Dimri shikon me nostalgji
ditën që zhduket pas hijeve të verdha.

Kjo stinë e varfër frymon si përroi.
Nëpër damarët e saj
dëgjohet një trok kuajsh.
Vrapojnë edhe kaprojtë e egër.
Një britmë e verdhë vërtitet nëpër hapësirë.

Mbrëmë s'kishin ardhur shirat,
ani që ne pritëm mbi njëqind vjet.
Mbase nuk do vijnë as sonte,
kësaj dite të mbrapshtë
që nga larg i dëgjohet gjëma.

Më duket se këto zëra mjegullash
ngjajnë me piskamat e shiut,
kurse Drini i Bardhë mbi njëqind vjet
nuk po i ndal britmat,
as gjëmat e ujit s'paskan të ndalur sonte!

ÇFARË TË BËJ ME DHEMBJEN TIME?

Trokas pandërprerë, trokas.
Në dyert e mjegullave
qielli i zi katran
nuk i hap portat e fjalëve.

Paskam mbetur i vetmuar,
kam mbetur si hutini në shtrojerë.
Çfarë të bëj me dhembjen time?
Ku të trokas sonte për shërim?

Dielli i atdheut nuk i ngroh më drurët.
Ky dimër i ngriu dhëmballët.
Te rrënjët dëgjohet një elegji e pagane.
Kush këndoi mbrëmë për baladën e gurit?

Më duket se ne mbetëm diku, askund.
Asnjë flutur e dylltë
nuk i këndoi mbrëmë serenatë shiut.
Në gjumin e qiellit ishte fundosur hëna.

MBI VERTIKALEN E NJË RAPSODIE

Sonte nuk më trembin thashethemet.
Nuk më trembin as hijet.
Nga askush nuk frikohem,
derisa qëndroj pezull
mbi tingujt e një rapsodie.

Më kujtohet,
o, fare mirë më kujtohen, çastet
kur ja vumë dizgjinët mjegullave.
Qielli ishte liria e zogjve që
fluturuan përtej shtatë brigjeve.

Shtatë herë atë ditë u ngrysën mjegullat,
dhe po aq herë
lindi dhe perëndoi dielli.
Zërat e shirave u përngjanin atyre të sirenave,
kur më bukur se atë natë,
nuk këndoi atdheu im i vjedhur.

Hijet mbetën të frikësuar,
kurse shpirti im i lodhur
qëndronte mbështetur.
Rinte mbështetur për drurin e jetës.
Diku, nga mali i thatë, dëgjohej fyelli magjik.

NGA MAJAT E MALEVE DËGJOHEJ ZËRI I LIRISË

Për sonte, më
nuk më ka mbetur asnjë premtim.
Më duket se as mbrëmë
nuk të thashë asnjë fjalë.
Kaluam në heshtje atë rrugë të gjatë.

Më kujtohet kur heshtnin edhe drurët.
Xhadeja shtrihej para nesh
si një kufomë prej ëndrre.
Vetëm kuajt e egër,
duke galopuar, hynë në gjumin e natës.

Që të dy heshtëm si varri.
Zëri i nëntokës i zgjoi kalorësit.
Atë çast u zgjuan trimat e të gjitha kohërave
nga majat e maleve.
Si një uturimë deti dëgjohej zëri i lirisë.

...POR I BUKUR, SI DHËNDËRI I LEGJENDAVE!

Kur i kishim të ndaluara ëndrrat,
nëpër shtyllat elektrike
u ngjanim zogjve të trembur.
Atdheu ishte një gogol mali
që asnjëherë
s'guxuam t'ja përmendim emrin.

Fqinjët na konsideroni si të huaj.
I kishim të ndaluara ëndrrat.
Dhe këngët
nga kashelashat krijuam zogj prej letre
dhe për çdo ditë, fshehurazi,
fluturonim deri te majat e Sharrit.

Atdheu na dukej i vrarë,
...por i bukur, si dhëndëri i legjendave.
Imagjinonim se si do të na dukej nesër,
pa nëntë plagët e Gjergjit.
Në syrin e tretë të pasqyrës,
i shikonim sinorët e ndarë të atdheut.

Andej e këndej gurë të stralltë
në trupin e lidhur prej plagëve.
Vajtonin flamujt e grisur.
Atdheu im,
plaga që s'ka shërim,
gati njëqind vjet po dergjet
mbi një shtrat të gurtë të këtyre maleve.

Prishtinë, 13 prill 2016

ME SHPIRT TË ZBRAZËT SI KONTEJNERËT

Mos pafsha kurrë më si atë ditë,
kur pashë nëpër rrugicat e qytetit
fëmijë të leckosur deri në asht!
Sytë e tyre të gështenjta
kishin pamje të egër surrealistë.

Këpucët e grisura deri në sholla,
S'krahasonen as me tullumbat e Lulit.
Kur çmenden mjegullat
me ëndrra të grisura,
Stuhitë shkelin mbi kalldrëmet e qytetit.

Nga flokët e verdha të stinës,
si rrëshira pjalmonte një dimër i egër.
Më dukeshin si drurët pas furtune,
të shkapërderdhur, u ngjanin figurave të shahut.
As për dreqërit e tyre nuk kishin forcë.

Kalonin rrugicave të lodhur e të mekur
me shpirt të zbrazët, si kontejnerët.
Shikonin qiellin e ngrysur,
shikonin kah dyndeshin zogjtë e egër,
për të gjetur kokrra të gurtë të melit.

NGA SYTË E PËRLOTUR TË DRURËVE

Mbi gjethe dhembjesh notojnë stinët
Largohen edhe zogjtë e përmallimit
Kjo kohë e vrarë prej rrufeve,
Shtatë herë po ja kalon
plagëve të hidhura të Gjergjit.

Nëpër rrugicat e ngushta të mëhallës
nuk shoh as pleq të kërrusur.
Mbase, sivjet ikën më herët,
u trembën si zogjtë e pikëllimit,
nga ky dimër i mbrapshtë i sivjetshëm.

Një nga një po na lënë të vetmuar lejlekët
Vetëm pragjet besnikë, si kurdoherë,
s'lëvizin dot nga vendi si oxhaqet.
Nga sytë e përlotur të drurëve,
Sa rrufeshëm derdhen lumenjtë e çmendur.

ËNDRRAT E PA ËNDËRRUARA

Një ditë e njëherë,
nën shirat e trembur të stinëve,
të gjithë ne do të ikim.
Do të largohemi me trishtimet e mjegullave.

Pas shpine do t'i lëmë të dashurit tanë.
Do ikim tej së përtejmes,
ashtu siç na ikën zogjtë e fëmijërisë.
Do shkojmë pas etërve krenarë.

Do të mbërrijmë atje ku i lëmë
ëndrrat e pa ëndërruara,
dhe do t'i përqafojmë fluturat e dyllta.
Domosdo, do mbërrijmë deri te mëkati ynë.

NJË DRU I VETMUAR SI NJË NËNË!

Një nënë e kërrusur,
pa shpresë,
pret te portat e hapura
kthimin e lejlekëve që s'do vijnë kurrë.

Nga zymtësia e qiellit
pikojnë disa pika loti të hidhur.
Qajnë zogjtë.
Sa me mallëngjim dënesin vetëtimat!

Një dru i vetmuar, si një nënë,
i përqafton hijet e padukshme.
Atje poshtë, të kopshti i harruar,
një laraskë lëshoi dy kokrra vezë.

As merimangat më
nuk duken këndeje pari.
S'kanë se me çfarë të ushqehen.
Një furtunë e egër fshiu pluhurin.

M'I MORI TË GJITHA ËNDRRAT!

Erdhi një pikë shiu dhe iku.
Mbi një gjeth' trishtimi
mbetën disa lloje fjalësh.

Ky dimër i zi
m'i mori të gjitha ëndrrat.
Vetëm një tregim vajton parafjalën.

S'dua të hesht më.
Do t'i pështyj të gjithë muret,
për t'i shlyer pikëllimet e kësaj dite.

Po ato balada homerike

Cikli i tretë

NGA TË KATËR ANËT E DYNJASË!

Me ata të përtejmes,
iku edhe kjo stinë.
Çfarë të bëj me duart e kohës,
që po gërryejnë muret e kujtesës?!

Dje isha një tjetër njeri,
sot pësova metamorfozën e bretkosës.
Një diell i akullt,
si saç i përskuqur, më rri mbi kokë.

Nga të katër anët e dynjasë
i përjetova stuhitë e kohërave.
Një shi prej kristali të vjetër
po lëshohet sontë mbi kokën time.

Mbi pemët e kopshtit,
me vite të tëra, këndojnë turtujt.
Sivjet pa u pjekur stina,
era i shkundi të gjitha gjethet e njoma.

SONTE KAM FTOHTË

Mbetëm si shkretimi i drurëve,
pa asnjë zog nëpër pemët e shkundura.
Ka kohë që ikën kanjushat.
Patat e egra, për çdo ditë kafshojnë qiellin.

Disa re të zeza veç i kemi mbi kokë.
Nuk ndalen, kurrësi, sonte
as mjaullimat e maceve të egra.
Po dënesin gjethet ngarkuar me trishtim.

Pemët kanë rënë në gjunjë
dhe i luten Hyjit të imagjinuar.
Përtej mureve të trasha të dhomës,
me qindra vjet nuk pushojnë britmat.

Sonte kam ftohtë.
Më janë ngrirë për së tepërmi flokët.
Kjo hënë e metaltë, mbi kokën tonë,
bërlyket si Lopët e Diellit.

TRETËNATA IME!

Pohuan se ishte tretënata ime.
Deshën të më pagëzojnë
me një emër të çoroditur
dhe më pagëzuan si varrin në heshtje.

S'pata se çfarë të bëj.
Nga ajo tretënatë e zezë,
kurrë më nuk pushuan
britmat e shfrenuara mbi kokën time.

Që atëherë, në atë tretënatë, desha
të më pagëzojnë me emrin e gjakut tim,
e jo me këtë emër
që më rëndohet si guri i varrit në shpirt.

MË PRITNI TE BALADAT E GURIT!

Po deshët, më pritni te baladat e gurit,
atje ku zogjtë e egër
i kanë çelur vezët e kuqe.
Ku pëllumbat na i dërgojnë dhe i sjellin letrat.

Më pritni ashtu siç jeni mësuar
t'i prisni miqtë e parë.
Do t'i çelim edhe ne zemrat tona,
me të gjithë fjalët dhe besën e burrërisë.

Ne, nuk trokitëm kot në dyert prej fjale.
Shoshitëm tërë arsenalin e fisit
dhe gjetëm në mesin tuaj
bukën e gatuar me gjakun e shtatë breznive.

Andaj, miq, na zgjatni dorën dhe fjalën.
Sonte do t'u bashkohemi gjyshërve
dhe me padurim do presim
tretënatën e parë të pagëzimit.

KUKULLAT ME ELEGANCË

Mbrëmë s'munda të fle.
Qëndrova ulur mbi gurin e lagjes,
me zërin e trishtuar të kavallit.
Kurrsesi nuk desha
t'ua shqetësoj gjumin zogjve.

Trokita te portat e gurta të baladave
Asnjë zë njeriu nuk mi hapi dyert
Yjet endacakë shikonin me xhelozi
derdhjet e lumenjve në mendjen time.

Heshta si guri i murrmë i varrit.
S'lëshova asnjë gjëmë njeriu.
Kukullat, nëpër trotuare,
me elegancë i lyenin
buzët e dritareve të hapura.

TE SHIRAT E VERDHA

Ishte koha e ardhjes së zogjve
te shirat e verdha.
Dëgjohej zëri i kambanës.
Me mallëngjim dëneste edhe kambanorja.

Më duket se për një çast
i harruam kryqet dhe varret.
Kokën e kthenin, herë nga Lindja,
e herë nga Perëndimi.

Shikonim njëri-tjetrin si të ishim arlekin
Harresa u ngjiz me ashtin tonë
U shndërruam në heshtje të gurtë
Sa shumë ngjanim me baladat e vjetra!

Një diell, krejtësisht se ai i zakonshëm,
qëndronte mbi kokën tonë,
shndrite deri në çmendi,
por, për çudi, nuk na i ngrohte eshtrat.

DALIN ETËRIT NGA ERRËSIRA

Sa herë që na zë etja,
ulemi në gjunjë
dhe mbështesim kokën
mbi gjoksin e thatë të shkretëtirës.
U bëjmë zë gjyshërve,
të na i sjellin shtambat me ujë të lajthisë.

Atë çast, si nëpër legjenda,
thyhen patërshanat,
dalin nga parzma e tokës
kalorësit e të gjitha kohërave.
Dalin etërit nga errësira
dhe i shuajnë etjet e dizgjinëve.

Në horizontin e përflakur
dridhen kaktuset e trembur,
dridhen si shkopinjtë e magjistarëve.
Nga errësira dalin në dritë flamujt e grisur,
si nga baladat mbijnë nga nëntoka
etërit krenarë me patërshana.

E DIKUSH TJETËR NË UJË...

Sa janë të çuditshëm njerëzit!
Diku, i pispillosin
dhe i veshin
me këpucë dhe pantallona
të vdekurit,
kurse diku, deri në asht i zhveshin.

Mbase secili sipas qejfit
i hap dhe i mbyll
varret e fisit të vet.
Në heshtje, pa bujë,
Njërin, e varrosin me gjysmëhënën,
e tjetrin, me kryq.
Dikush, përfundon në tokë,
e, dikush tjetër, në ujë.

TI I HAPE PORTAT E FJALËVE!

Ishte, ose nuk ishte, natë.
Nën një shelg të pikëlluar
fundosej ëndrra ime,
kjo metaforë e heshtjes me qindra vjet
rri varur në kujtesën e një peme.

Binte një shi i turbullt atë çast.
Unë i ftova pëllumbat e fëmijërisë,
kurse ti, erdhe si asnjëherë më parë.
Erdhe me tërë buzëqeshjen e pranverës.
Nga syri i hënës pikonte nostalgjia.

Nuk folëm asnjë fjalë.
Më duket se heshtja kishte zënë vendin
dhe priste të na sulmojë në befasi.
Gjethet e fishkura të mjegullave,
binin një nga një mbi flokët e tua.

Dikur, vonë, kur ikën zogjtë e mbrëmjes,
serenatat s'pushuan deri në mëngjes.
Ti i hape portat e fjalëve.
Nuk lamë asnjë shteg pa kapërcyer,
derisa mbërritëm t'i hapim dyert e Parajsës.

TË MOS HEZITJMË!

Kaluan më se dymijë vjet
Kurse ne, kurrë nuk u takuam
Ku mbetën fjalët që i lamë peng?
Mos vallë i përpiu druri i pabesisë?!

Ne ecëm me heshtjen e trishtuar
Udha ishte e gjatë
Për t'u takuar sërish na u desh
kësaj here ta mundim vetveten.

Që të dy ishim idhnakë
Nuk lëshuam pe, as kur u takuam me vdekjen.
Nga sytë e gurit të murrmë
kalleshin xixa stralli të verdhë.

Të mos hezitojmë,
t'i zgjasim duart kah njëri-tjetri.
Pemën që e mbollën etërit tanë,
ta ujisim me shpirtin dhe gjakun e fisit.

ASKUND FILLIMI I KËTIJ PËRFUNDIMI

Të lutem, mos më tradhtho si vjeshta!
Shiko se si janë tharë pemët në kopsht.
Edhe një hije e vockël mbi kokën time
mund të ma ndalë frymëmarrjen.

Askush nuk pa mbrëmë se si vajtonte qielli.
Thellë në veten time përjetova
se si fundosej përmallimi i meteorëve.
Shiu idhnak m'i shkuli të gjitha ëndrrat.

Sonte, koka ime i ngjan një fotografie lakurique.
Yjet, si kuajt e egër, gallojnë qiellit.
Askund fundi i kësaj dhembjeje,
askund fillimi i këtij përfundimi.

KJO KOHË E INJORANTËVE...

Një nga një po na lënë stinët.
Po ikin edhe perënditë,
si fantazmat e së kaluarës.
Po largohen kah e përtejma
edhe djajtë e mallkuar.

Kënd ta pyesim për pasaporta biometrike.
Ne nuk jemi zogj
që të fluturojmë hapësirave.
Kjo tokë miniaturale,
sa shumë ngjan me kokrrën pluhurit?!

Kësaj nuk i them unë demokraci,
kjo kohë e injorantëve.
Po na i bluan eshtrat.
Në syrin e cilit djall të zhdërvjelltë
qenka fundosur ëndrra ime?!

EPITAF

Mos t'ju dhimbsem aspak.
Njeriu duhet të lindi në pranverë
që duart e tij prej mishi
kurrë të mos ngjajnë me dimrin.

ÇMENDURISHT TROKET NË DERË

Më duket se te ju ishte dimër.
Drutë injorantë,
asnjëherë nuk e kuptuan kohën.
Herë, binte një shi i metaltë,
E, herë, nga pak bora e kristaltë.

Mes nesh, as dimër, e as verë.
Një kohë asnjëherë
si e tërbuar nga kafshimet e ujqërve.
Çmëndurisht troket në derë.
Troket sa herë që mbyllen ullukët e shirave.

Sivjet nuk e përjetuam vdekjen e stinës
para se të vdiste.
Na la një testament të rrejshëm.
Pranvera ishte dimër, kurse dimri, pranverë.
As vera e as vjeshta, nuk erdhën sivjet.

ATDHEU ISHTE!

Si hutini i moshuar,
njeriu vetmon mbi degë.
Ujëvara e kujtesës rrjedh nëpër kohë.
Një Zot e di se si u krijuan përrallat.
Atdheu ishte
një zog i pakapshëm për ne.

Kjo kohë e drurëve të Ballkanit,
si me sëpatë po na i shkurton shpresat.
Qajnë zogjtë e verbër
nëpër degët e trishtimeve.
Dënesin me mallëngjim
fluturat e kaltra të atdheut.

Ne nuk kishim tjetër tokë,
përpos këto gurore të mbuluara me shkretim.
Një kohë të gjatë pritëm në ankth,
t'i përngjajmë kashtës së kumtrit,
Hyji Dardan,
si gjithmonë ishte në anën tonë.

MES KËTYRE DRURËVE TË EGËR

Mos u befaso, moj nënë, mos!
Mes këtyre drurëve të egër,
kaluan ushtarë dezertorë
dhe murgjit të dehur me veladon të zi.

Sa e sa herë në tokën tonë
abdikuan mbretër të ndryshëm.
Erdhën këtu me pompozitet e fanfare,
Por u larguan të turpëruar fare.

U larguan, sa që nuk u mbeti
asnjë fije dinjiteti;
Ikën me bisht ndër këmbë,
Ikën duke u përtypur si buallicat e trenta.

PO ATO BALADA HOMERIKE

Vetëm dora e Hyjit të madh
është në gjendje t'i krijojë këto male.
Drurët që flasin,
gjuhën e rapsodive,
dhe këndojnë
po ato balada Homerike,
që me shekuj
këndonin zanat në tokën tonë.

Një sy i dylltë në shpirtin e rrapit
bisedon me hënën lozonjare.
Rrënjët, sa të thella,
po aq edhe krenare.
Barazohen me diellin,
me atë diell
që shndrit me krenari,
nëpër fushat e mëllenjave.

Luadheve dhe lëndinave
s'pushojnë koret mbretërore.
Qielli, si një magjistar i përsosur,
dirigjon këtë kor madhështor.
Nëpër kopshte,
pemët ndjejnë
Galdimin e frymëmarrjes së tokës.

ZGJOHET NJË MUZIKË E DEHUR

Në zbrazëtirën e dhomës,
asnjë zë njeriu.
Dikur, këtu ishte një mizë
dhe dëfrehesha me zëzëllimën e saj.
Sonte heshtin edhe muret.
Ju thashë,
asnjë zë njeriu nuk belbëzon sonte.

Nga lagjet e ciganëve,
si një harresë e largët,
zgjohehet një muzikë e dehur.
Këndojnë në kor
Rropullitë e ziera të natës.
Një qemane e vjetër vajton në raft
kohën e saj të ikur nëpër mote.

Tavolinat e dehura
numërojnë këmbët e karrigeve.
Llamba e vajgurit
ekzaltohet deri në çmendi.
Gjinjtë e ciganes së shthurur,
si në legjendën e Rozafës,
çurgojnë një lloj qumështi shërues.

SA SHUMË NGJAJNË KËTO ZËRA!

Besoj dhe jam i bindur
se asnjë mjeshtër nuk është në gjendje
ta latojë shpirtin e zërit.
Vetëm zëzëllima e fluturimit të bletës
mund të bëjë çudi
me tingujt e kambanës së Shën Mërisë.

Sa e sa herë kam dëgjuar
zërin e ujit,
po ashtu edhe të hënës.
Sa shumë ngjajnë këto zëra.
Më fluturimin e krahëve të mizës,
saqë njeriu nuk është në gjendje t'i dallojë.

Me net të tëra bisedoj në heshtje
me zërin tim.
Pasqyra në mur shikon me xheloz.
Xhelozon edhe një ikonë e vjetër,
kurse zëzëllima e ajrit të tendosur,
në shtatë kodra dëgjohej pranë kambanave.

Prishtinë, 14 prill 2016

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Disa kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret, kryesisht me poezi, që nga moshën e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë, të cilën e botoi në revistën “Pionieri” më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës, bashkë me shokët e punës dhe të pendës, themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar, qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetën e kohës, që dilyn në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Muresha. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 – 1995, nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe.

Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT:

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2009.
14. “Kashelasha në vargjë”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.
16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.

17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi, ”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot, 2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot, 2010.
24. ”Sinorët e hinore”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.
- 30.“Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve, Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
35. “Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
36. “Tejdukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
41. ”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot, 2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcëjnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

64. “Lisi në rrënjët e veta”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
69. “Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
73. “Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
76. “Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 77 “Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje”,Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot 2013
- 79 “Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
91. “Krakëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
93. “Atdheu i paçmuar” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. “Stina asnjane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
102. “Një grusht dashuri”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
105. “Si trenat e verbër”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
107. “Kur teshtin era”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
110. “Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
115. “Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
116. “Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
123. “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
127. “Nëpër brigjet e kujtesës” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016

128. “Rrugës qante një stërqok”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
133. “Më mirë një gjysmë ëndrrë ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
134. “Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016.
135. “ Në anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
136. “Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
138. “Nuk i them uinë dot kësaj liri” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
141. “Kumritë prej deltine”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë.
142. “Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017.

PËRMBAJTJA:

Ishte koha e dyndjeve

Cikli i parë 11

Një flutur me një bastun 13

Një fillim i ri prej shirave 14

Ishte koha e dyndjeve 15

Qielli këtu është i ngrysur 16

Në lagjen tone 17

Një zog i hutuar te kajsishtat 18

Shpeshherë ngjante si sonte 19

Sa shumë u ngajjnë njerëzve 20

Sonte s' do të doja të jem i vetmuar 21

Si mund të eci deri te portat 22

Nuk di se çfarë ndodhi me plepat 23

Po ikin zogjtë e fëmijërisë 24

Pamë edhe flamuj të grisur 25

Ose gjaku i prishur i demokracisë 26

Njerëz prej dylli e çeliku 27

I ngajjnë pranverës në ardhje 28

Kure ti nerenxa e një stine 29

Shirat nuk erdhën sivjet 30

Ky shi që po rigon sonte 31

Nëpër vaun e kujtesës 32

Atë ditë u shkundën të gjitha pemët 33

Nga shporta e saj me zambak 34

Pa njerëz ëndërrimtarë 35

Vjeshta sivjet nuk u vonua 36

Fol sa të duash 37

Nëpër korridoret e kujtesë

Cikli i dytë 39

Lozën daulltarët e kushtrimit	41
Besa edhe vdekjet i përcollëm	42
Ju thashë se është vjeshtë	43
Është gusht dhe bënë vapë	44
Të ecim deri te portat	45
Kollitej i tërë qyteti	46
Autoportreti i erës	47
Në cilën stacion e lëshuam spirancën	48
Thellë në ëndrrën e diellit	49
Ëndrra	50
Eja pra të vdesim sontë si dy qirinj	51
Të thashë nëse mbërrimë	52
Kurse shiu idhnak	53
Vetëm degët e akacieve	54
Si në kohërat e lashta pagane	55
Një kaproll te luadhet	56
Një zë njeriu si në ndonjë rapsodi	57
Nëpër korridoret e kujtesës	58
Dimri shikon me nostalgji	59
Çfarë të bëjë me dhembjen time	60
Mbi vertikalen e një rapsodie	61
Nga majat e maleve dëgjohej zëri i lirisë	62
Por i bukur si dhëndëri i legjendave	63
Me shpirt të zbrazët si kontejnerët	65
Nga sytë e përлотur të drurëve.....	66
Ëndrrat e pa ëndërruara	67
Një dru i vetmuar si një nënë	68
Mi morri të gjitha ëndrrat	69

Po ato balada homerike

Cikli i tret 71

Nga të katër anët e dynjasë	73
Sonte kam të ftohtë	73
Tretënata ime	74
Më pritni te baladat e gurit	75
Kukullat me elegancë	76
Te shirat e verdha	77
Dalin etërit nga errësira	78
E dikush tjetër në ujë	79
Ti i hape portat e fjalëve	80
Të mos hezitojmë	81
Askund fillimi i këtij përfundimi	82
Kjo kohë e injorantëve	83
Epitaf	84
Çmendurisht troket në derë	85
Atdheu ishte	86
Mes këtyre drurëve të egër	87
Po ato balada Homerike	88
Zgjohet një muzikë e dehur	89
Sa shumë ngjajnë këto zëra	90

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Më pritni të baladat e gurit / Adem Zaplluzha. –
Prishtinë : “Trend”, 2017. – 108 f. ; 20 cm.

ISBN 978-9951-694-80-3